

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **JUDr. Mgr. Bc. P. K., Ph.D.**, zast. Mgr. Petrem Šmehýlem, advokátem se sídlem Polská 1282/16, Praha 2, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 5. 9. 2023, sp. zn. K 46/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2025, č. j. 10 Ad 14/2024-54,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná kárným rozhodnutím ze dne 27. 5. 2022, sp. zn. K 46/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) shledala, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že od roku 2013 nejméně do 12. 2. 2021 zastupoval společnost XA., se sídlem X (dále jen „XA“), jejímž jednatelem a společníkem byl J. K., na jejíž majetek byl dne 17. 2. 2015 prohlášen konkurz a byl jí ustanoven insolvenční správce, Ing. Jan Rippel, převzal právní zastoupení společností XB (dále jen „XB“), a XC (dále jen „XC“), obě společnosti se sídlem X, jejichž jednatelem byl J. K., a také J. K. a L. K. samotných, a to ve sporech proti insolvenčnímu správci XA. Dle kárné komise žalované žalobce neodmítl poskytnutí právních služeb, jelikož v související věci již poskytl právní služby jinému, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy toho, kdo o poskytnutí služeb žádá, nejednal při výkonu advokacie čestně a svědomitě a nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu. Žalobce tím porušil § 16 odst. 2, věty před středníkem, a § 19 odst. 1 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), a § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (dále jen „etický kodex“). Žalobci uložil kárné opatření ve formě pokuty ve výši 32 400 Kč

a rovněž povinnost zaplatit 8 000 Kč jakožto náhradu nákladů kárného řízení. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil odvoláním.

[2] Odvolací kárný senát žalované odvolání žalobce zamítl nyní napadeným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, kterou městský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění městský soud poukázal na to, že některá žalobní tvrzení byla značně nekonkrétní. Dále shledal opožděnými žalobní námitky týkající se absence člena odvolacího kárného senátu, JUDr. V., při hlasování a nesprávného vedení správního spisu. Nedůvodné byly žalobní námitky brojící proti absenci předem stanovených pravidel pro jmenování členů kárné komise, změnu členů komise, posouzení podjatosti JUDr. V. a způsobu protokolace jednání před kárnou komisí žalované. Městský soud dospěl k názoru, že XA udělila žalobci generální plnou moc dne 17. 7. 2014, která zanikla dne 17. 2. 2015 prohlášením konkurzu společnosti. V průběhu insolvenčního řízení žalobce převzal právní zastoupení společností XB, XC, J. K. a L. K. v několika sporech o zaplacení částky ve prospěch majetkové podstaty XA zahájených jejím insolvenčním správcem. Tyto žaloby souvisely s insolvenčním řízením XA, nebylo tedy možné, aby žalobce zastupoval v rámci insolvenčního řízení dlužníka (XA) a následně žalované, které insolvenční správce žaluje v zájmu dlužníka. Takové jednání bylo v konfliktu se zájmy XA. Městský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se údajného ujištění o neexistenci konfliktu zájmů ze strany žalované, její odlišné rozhodovací praxe ani upuštění od trestu či moderace výše uložené sankce. Žalobce neuspěl ani s námitkou upozorňující na údajné zneužití práva žalovanou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel v první kasační námitce uvádí, že popis skutku v napadeném rozsudku je zcela odlišný, než skutek popsáný v kárné žalobě a v napadeném rozhodnutí. V popisu skutku v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že stěžovatel XA zastupoval od roku 2013 do 12. 2. 2021. Městský soud v napadeném rozsudku však konstatoval, že stěžovatel XA zastupoval od 17. 7. 2014 do 17. 2. 2015, tedy do okamžiku, kdy generální plná moc zanikla v důsledku prohlášení konkurzu společnosti. Kárná odpovědnost stěžovatele byla založena souběžným zastupováním všech subjektů, přičemž jako první měl stěžovatel zastupovat XA a následně měl převzít právní zastoupení žalovaných v řízeních s insolvenčním správcem. Dle městského soudu se však výrok, pro který byl stěžovatel uznán vinným, nestal, napadené rozhodnutí tedy nemůže obstát. Stěžovatel v této souvislosti citoval § 35e odst. 1 a 2 zákona o advokacii a závěry z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 8 Tdo 986/2021, a rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2020, č. j. 8 Ad 26/2017-37, a ze dne 28. 1. 2020, č. j. 10 Ad 3/2017-42.

[5] Stěžovatel dále namítal, že napadený rozsudek byl překvapivý, jelikož jej městský soud v průběhu řízení poučil o splnění povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, nicméně mu následně v bodě 18. napadeného rozsudku vytknul, že řádně netvrdil, proč a jak se mu měla žalovaná kárným řízením mstít a z jakého důvodu měl být vztah mezi JUDr. V.

pokračování

a stěžovatelem antagonistický, a žalobu zamítl. Městský soud neumožnil stěžovateli na jeho právní posouzení zareagovat.

[6] V další kasační námitce poukazoval na vadu spočívající v porušení zásady plné jurisdikce soudu. Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaná nereagovala na jeho vyjádření ke kárné žalobě, resp. odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Městský soud měl dle stěžovatele na uplatněné námitky odpovídajícím způsobem reagovat v souladu se zásadou plné jurisdikce, kdy správní soud může sám zjišťovat skutkový stav v době rozhodování správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99).

[7] Dle stěžovatele měl městský soud přihlédnout k opožděné žalobní námitce vznesené při ústním jednání před soudem týkající se neúčasti JUDr. V. při rozhodování odvolacího kárného senátu žalované. Stěžovatel citoval z nálezu ÚS, který označil jako „nález Pl. ÚS 12/14-2 ze dne 3. 4. 2018“. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že členové určitých orgánů žalované jsou „kamarádi“, kteří si vychází vstříc, stěžovatel musí být k žalované zdrženlivý, nemůže si být vědom všech nezákonností, kterých se žalovaná dopustila a nemá právo otevřít protokol o hlasování, aby upozornil žalovanou na to, že se jeden člen senátu hlasování neúčastnil – žalovaná by pak mohla tento důkaz zmařit. Navíc stěžovatel poukázal na vyjádření žalované před soudem, která tvrdila, že podpis JUDr. V. na příslušném protokolu existuje a že jej zástupce stěžovatele při nahlížení do spisu viděl.

[8] Stěžovatel je nadále toho názoru, že za situace, kdy se na kárné řízení použijí pravidla zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), přiměřeně, předseda odvolací kárné komise žalované, JUDr. S., který určuje, kdo bude o věci rozhodovat, nemůže určit sám sebe jako osobu oprávněnou o věci stěžovatele rozhodovat. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s posouzením této otázky městským soudem, jelikož určení členů kárného senátu probíhalo *ad hoc*, nikoliv formou nezávislého rozhodování. Navíc při hlasování nebyl přítomen JUDr. V.

[9] Další kasační námitka se týkala posouzení namítané podjatosti JUDr. V. Městský soud pominul žalobní tvrzení a to, co uvedl při jednání před soudem. JUDr. V. žaloval klienta stěžovatele na zaplacení částky za poskytnutí právních služeb. Žaloba byla Okresním soudem v Písku zamítnuta, jelikož JUDr. V. odměnu za poskytování právních služeb přebíral přímo u soudu v hotovosti a bez dokladu. V souvislosti s tímto se stěžovatel dozvěděl o protiprávních praktikách JUDr. V. Vzhledem k poučení městského soudu o unesení důkazního břemene dle stěžovatele nemůže obstát závěr městského soudu, že spor JUDr. V. o vlastní odměnu byl sporem klientským a tento spor nemohl založit podjatost JUDr. V.

[10] Dále stěžovatel opakovaně poukázal na odlišný popis skutku v napadeném rozhodnutí a napadeném rozsudku, resp. délku zastoupení XA stěžovatelem. Dle stěžovatele měl městský soud poskytnout žalované návod, jak rozdělit „zmatečný kumulovaný skutek“ do jednotlivých skutků. Za skutek č. 1 považuje stěžovatel souběžné zastupování J. K. (od roku 2013) a XA (od 17. 7. 2014 do 15. 2. 2017). K tomuto stěžovatel citoval § 98 odst. 1 až 3 a § 99 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb. o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění účinném od 1. 12. 2012 do 29. 3. 2023, § 32 odst. 1 a 2 zákona o advokacii, ve znění účinném do 31. 8. 2014. Stěžovatel má za to, že postupoval svědomitě a čestně v souladu s § 16 zákona o advokacii a § 4 etického kodexu, jelikož před převzetím zastoupení XA požádal o stanovisko žalované, která jej prostřednictvím JUDr. Ž.

vyrozuměla o tom, že je povinen k ochraně zájmů klienta J. K. převzít právní zastoupení XA do rozhodnutí o úpadku společnosti, přičemž toto převzetí právního zastoupení nebude bránit k zastupování ve sporech s insolvenčním správcem XA. Stěžovatel své jednání nepovažuje za kárné provinění. Stěžovatel dále poukázal na případy, kdy JUDr. N., LL.M., JUDr. Š. a JUDr. N. zastupovali více účastníků se zjevně rozdílnými zájmy. Současně má stěžovatel za to, že kárná žaloba měla být v souladu s § 33 odst. 2 zákona o advokacii, ve znění účinném do 31. 8. 2017, podána do dvou let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo, tedy od ukončení zastoupení XA dne 15. 2. 2015. Odpovědnost stěžovatele zanikla dne 15. 2. 2017.

[11] Za skutky č. 2, 3 a 4 stěžovatel považuje zastupování J. K. a XB jako žalovaných v řízeních o žalobách podaných insolvenčním správcem XA. Stěžovatel má za to, že podstata sporů tkví v tom, že insolvenční správce poskytl XB plnění v letech 2016 až 2017. Následně byly mezi účastníky uzavřeny dohody o započtení, insolvenční správce se však později dovolával neplatnosti započtení, to vše za účelem poškození J. K. Za skutek č. 5 stěžovatel považuje zastupování L. K. jako žalované a J. K. jako vedlejšího účastníka v řízení o žalobě podané insolvenčním správcem XA, která se týkala nároku na vrácení části vyplacené mzdy. Za skutek č. 6 stěžovatel považuje zastupování J. K. jako žalovaného (v kasační stížnost je chybně označena společnost XB, pozn. NSS) v řízení o žalobě podané insolvenčním správcem XA, která se týkala „ručení“ J. K. za přeplatek na mzdě vyplacené L. K. Stěžovatel je přesvědčen, že je nutné odlišovat zájmy a postavení insolvenčního správce a XA. Stěžovatel opět zopakoval, že byl žalovanou ujistěn o tom, že může, ba dokonce musí, převzít zastoupení XA i v případě následného poskytnutí právní pomoci J. K. v řízení proti insolvenčnímu správci XA. Rovněž zopakoval, že jednal čestně a svědomitě dle vybraných ustanovení zákona o advokacii a etického kodexu a poukázal na změnu § 19 zákona o advokacii, účinnou od 1. 4. 2025.

[12] V poslední kasační námitce se stěžovatel ohradil proti závěru městského soudu k navrhované moderaci sankce, dle kterého se moderace užije v případě trestu zjevně nepřiměřeného. Stěžovatel odkázal na dle něj vážnější případ advokáta, který zpronevěřil 3,5 milionu Kč a kterému bylo uloženo pouze napomenutí. Dle městského soudu je tento případ méně závažný než případ stěžovatele, přestože je povinností správních soudů ochrana rovnosti, kdy nesmí být zvýhodněna jedna skupina advokátů před jinou skupinou.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření navrhla kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Poukázala na značný rozsah kasační stížnosti, neustálé opakování jedněch a těch samých pasáží, které se nevztahují k argumentaci kasačních bodů, a položila si otázku, zda je taková konstrukce podání v souladu s důstojností soudního řízení a advokátního stavu. Žalovaná odkázala na bod 50. napadeného rozsudku, dle kterého stěžovatel neprokázal ujištění od žalované a že v této souvislosti JUDr. Ž. není oprávněn jednat jménem žalované. Poučení městského soudu o unesení důkazního břemene dle žalované neznamenal, že žalobě bude vyhověno. Žalované rovněž není jasné, co stěžovatel myslí tvrzením o nemožnosti trestání za skutek, který se prokazatelně nestal, a v čem spatřuje odlišnost skutků. Dále drobné skutkové rozdíly v hodnocení důkazů v rozhodnutích žalované a v napadeném rozsudku nemají vliv na jejich zákonnost (viz body 43. a 46. napadeného rozsudku). Dle žalované při konstatování porušení § 19 zákona o advokacii není rozhodné, zda šlo o souběžné „kolizní“ zastupování nebo se zastupování odehrála v různých časových obdobích. Napadený rozsudek není překvapivý, jelikož stěžovatel zaměňuje hodnocení důkazů s právním posouzením skutkového stavu. Stran opožděného žalobního bodu odkázala na body 19. až

pokračování

21. napadeného rozsudku a odmítla, že by tvrdila, že podpis JUDr. V. na protokolu o hlasování existuje. Dále uvedla, že z ničeho nevyplývá, že by předseda odvolací kárné komise nemohl sám sebe určit členem odvolacího kárného senátu. Odůvodnění namítané podjatosti JUDr. V. bylo obecné. Stěžovatel dle žalované vytvořil umělé rozdělení skutků, na základě kterého se snaží dovodit, že kárné provinění je prekludováno. Dle žalované jde o pokračující skutek, navíc rozsáhlou argumentaci týkající se rozdělení skutků považuje za nepřípustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s., jelikož ji neuplatil v řízení před městským soudem. Stran porovnávání případu stěžovatele s jinými případy žalovaná odkázala na napadený rozsudek.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

III.a Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[16] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[17] Stěžovatel namítal, že se městský soud nezabýval žalobním tvrzením týkajícím se namítané podjatosti JUDr. V. Kasační soud ověřil z obsahu spisu městského soudu, že stěžovatel v žalobě popsal podstatu soudního sporu mezi JUDr. V. a klientem stěžovatele, ze kterého vyvozoval, že se nejednalo o spor klientů, ale o spor mezi JUDr. V. a stěžovatelem. Městský soud na tuto námitku konkrétně reagoval v bodě 30. napadeného rozsudku, ve kterém stěžovateli vysvětlil, že se nejednalo o natolik vyhraněnou situaci, v níž by se projevily osobní zájmy zúčastněných. Rovněž městský soud dostatečně vypořádal žalobní námitky brojící proti tomu, že se žalovaná nevypořádala s některými odvolacími námitkami. Městský soud v bodě 17. napadeného rozsudku uvedl, že některé žalobní námitky byly totožné s námitkami odvolacími, a v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se jimi žalovaná zabývala. Takový postup kasační soud považuje za správný, jelikož správní soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvracet. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský (městský) soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 2. 7. 2007,

č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Z tohoto důvodu je kasační argumentace týkající se principu plné jurisdikce mimoběžná, jelikož zaprvé městský soud postupoval v souladu se zákonem. Zadruhé princip plné jurisdikce neznamená, že správní soudy mohou vypořádat námitky a právní otázky za žalovaný správní orgán, nýbrž že nejsou omezeny ve skutkových zjištěních a mohou skutkové i procesněprávní deficity odstranit či doplnit samy.

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami, z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, z jakých skutečností městský soud vycházel a jakými úvahami se při svém rozhodování řídil. V tomto ohledu je tedy napadený rozsudek přezkoumatelný.

III.b Překvapivost napadeného rozsudku

[19] Stěžovatel namítá překvapivost napadeného rozsudku z důvodu, že přestože byl na jednání před městským soudem poučen o úplném splnění důkazní povinnosti a povinnosti tvrzení, městský soud mu v bodě 18. napadeného rozsudku vytknul, že řádně netvrdil, jak se mu měla žalovaná mstít a z jakého důvodu byl vztah mezi stěžovatelem a JUDr. V. antagonistický do té míry, že měl založit jeho podjatost.

[20] Na řízení před správními soudy se vztahuje zákaz tzv. překvapivých rozhodnutí. Jedná se o ústavní princip vycházející především z práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Za překvapivé lze přitom označit takové rozhodnutí, které nemohl účastník řízení rozumně očekávat, neboť je soud založil na skutkových či právních důvodech, které nebyly v řízení tematizovány. Rozhodnutím za těchto okolností dochází k odepření možnosti právně a skutkově argumentovat ve vztahu k otázce, která se jeví jako významná pro rozhodnutí soudu. Účastníku řízení by v takovém případě bylo znemožněno reálně a efektivně hájit před soudem svá práva (srov. nálezy ÚS ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. II. ÚS 523/02, nebo ze dne 15. 9. 2004, sp. zn. I. ÚS 220/04). Pokud krajský soud přezkoumává správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů, má žalobce legitimní očekávání, že žalobními body nastavil referenční rámec soudního přezkumu (rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2011, č. j. 2 Afs 16/2011-78, č. 2510/2012 Sb. NSS, odst. [18] a [19]). Zamítavý rozsudek, který je založen na odlišné právní argumentaci než správní rozhodnutí a žaloba (k níž se proto žalobce nemohl vyjádřit), je překvapivý a porušuje právo žalobce na spravedlivý proces (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2025, č. j. 2 As 80/2025-56, odst. [40]).

[21] V nyní projednávané věci však nelze hovořit o překvapivosti napadeného rozsudku. Městský soud posoudil žalobu na základě stejných skutkových a právních hledisek, které byly nastoleny v napadeném rozhodnutí a které byly vytyčeny žalobou. Pokud stěžovatel považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, měl v žalobě řádně tvrdit, proč bylo posouzení otázky (ne)podjatosti JUDr. V. nesprávné a konkretizovat závěry o namítané „mstě“ ze strany žalované.

[22] Na výše uvedeném nic nezmění ani poučení ze strany městského soudu. Městský soud při ústním jednání stěžovateli na jeho žádost sdělil, že unesl důkazní břemeno k tvrzení v žalobě a k tomu, co bylo předneseno na jednání (viz zvukový záznam z jednání konaného dne 27. 2. 2025 na č. l. 52 spisu městského soudu). Správní soudy však obecně nemají povinnost účastníky informovat o tom, že nevylicili všechny rozhodné skutečnosti, uvedli

pokračování

je neúplně či nenavrhli všechny potřebné důkazy k prokázání sporných tvrzení (shodně také rozsudky NSS ze dne 24. 5. 2024, č. j. 3 As 55/2023-44, odst. [35] a [36], ze dne 29. 10. 2025, č. j. 2 Afs 42/2025-57, odst. [41]). Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je ovládáno zásadou dispoziční a zásadou koncentrace řízení (srov. usnesení ÚS ze dne 6. 10. 2005, sp. zn. II. ÚS 683/04). Zákonným předpokladem pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je také to, že žalobce napadá až rozhodnutí odvolacího správního orgánu, a tedy již zpravidla prošel dvojinstančním správním řízením (§ 68 písm. a) s. ř. s.). Účastník v předcházejícím správním řízení měl již prostor předestřít svá tvrzení, důkazní návrhy a seznámit se s náhledem žalovaného správního orgánu (viz rozsudek č. j. 3 As 55/2023-44, odst. [35]). Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že správní soudy nejsou svazovány povinností poučovat účastníky řízení o tom, že doposud netvrdili a neprokázali všechny rozhodné skutečnosti. Proto ani poučení ze strany městského soudu o tom, že stěžovatel unesl důkazní břemeno ve vztahu k tomu, co tvrdil v žalobě, nemohlo automaticky znamenat úspěch v řízení o žalobě stěžovatele. Kasační námitka je nedůvodná.

III.c Vymezení délky zastupování XA a související kasační námitky

[23] Stran kasační námitky odlišného vymezení popisu skutku v napadeném rozsudku, napadeném rozhodnutí a kárné žalobě Nejvyšší správní soud uvádí následující. Stěžovatel touto námitkou brojil především proti tomu, že městský soud dospěl k závěru, že XA zastupoval v období od 17. 7. 2014 do 17. 2. 2015, tedy do okamžiku, kdy generální plná moc zanikla v důsledku prohlášení konkurzu společnosti. Žalovaná však v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí pracovala s tím, že stěžovatel XA zastupoval od roku 2013 do 12. 2. 2021. Skutečnost, že stěžovatel zastupoval J. K., L. K. a společnosti XB a XC v řízeních o sporech s insolvenčním správcem XA, žádný z účastníků nezpochybňoval.

[24] Není pravdou, že by odlišným závěrem o délce zastupování XA městský soud konstatoval, že se nějaký ze skutků, pro který byl stěžovatel shledán kárně odpovědným, nestal, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Městský soud v bodě 46. a násl. napadeného rozsudku vysvětlil, že nesprávné vymezení délky zastupování XA nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Délka zastupování XA sice byla obsažena v popisu skutku v napadeném rozhodnutí, nicméně nebyla znakem skutkové podstaty kárného provinění, kterého se stěžovatel dopustil porušením zákazu poskytování právních služeb dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii, ale i porušením dalších ustanovení zákona o advokacii. Podstatou kárného provinění stěžovatele bylo jeho jednání, kdy poskytoval právní služby XA (mimo jiné v insolvenčním řízení) a následně v souvisejících řízeních (ve sporech o zaplacení dlužné částky iniciovaných insolvenčním správcem ve prospěch majetkové podstaty XA) zastupoval klienty s protichůdnými zájmy, přičemž si musel být vědom rozporu těchto zájmů. Dle žalované tedy při výkonu advokacie nejednal čestně, svědomitě, nepostupoval tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, a za tím účelem nedodržel pravidla profesní etiky a pravidla soutěže.

[25] Nejvyšší správní soud připomíná, že zákaz poskytování právních služeb dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii netkví pouze v zákazu současného poskytování právních služeb klientům s protichůdnými zájmy v téže věci, ale i v povinnosti odmítnout poskytnutí služeb osobě ve věci, která souvisela s v minulosti řešenou věcí jiného klienta, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy osoby, která právní služby poptává. Podstata kárného provinění nespočívala v tom, že stěžovatel zastupoval několik subjektů s protichůdnými zájmy současně, nýbrž v rozporu zájmů, což ostatně již vysvětlil městský soud v bodě 47. a násl.

napadeného rozsudku a jak vyplývá i z napadeného rozhodnutí. Proto délka zastupování XA není pro učinění závěru o kárném provinění rozhodující. Stěžovatel proti tomuto posouzení v kasační stížnosti konkrétně nebrojil, nýbrž pouze hojně citoval ze správní a trestní judikatury, aniž by z ní vyvodil jakékoliv konkrétní závěry.

[26] Co se týče požadavku na nezaměnitelnost skutku s jiným skutkem, kasační soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, za jaké konkrétní jednání byl stěžovatel postižen, a to dostatečnou mírou konkretizace relevantních údajů (tj. popisu způsobu vytýkaného jednání a identifikace zastoupených subjektů a řízení před soudy, ve kterých subjekty stěžovatel zastupoval), která je důležitá pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, odst. [19]). Jak je uvedeno výše, časové vymezení zastupování XA není právně relevantní skutkovou okolností, kterou je třeba promítnout v popisu zjištěného skutku. I když zastoupení XA dle městského soudu trvalo kratší dobu, než předpokládala žalovaná, tento závěr nic nemění na tom, že se stěžovatel dopustil kárného provinění spočívajícího v zákazu poskytování právních služeb klientům se zájmy rozpornými zájmům (ať už současného či bývalého) klienta v související věci. Kasační námitka je rovněž nedůvodná.

[27] Na základě výše uvedeného neshledal kasační soud důvodnou ani námitku, že městský soud měl žalované poskytnout návod na to, jak „zmatečně kumulovaný skutek“ rozdělit do jednotlivých skutků a těmi se samostatně zabývat, a námitku prekluze kárného provinění. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovanou, že protiprávní jednání stěžovatele lze označit za pokračující kárné provinění. Pro vymezení tohoto pojmu lze vyjít z definice pokračujícího trestného činu v § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, který za něj označuje „takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku“. Z hlediska hmotného práva je pokračování považováno za jediný skutek.

[28] V nyní projednávané věci lze za jednotlivé dílčí útoky pokračujícího kárného provinění považovat převzetí zastoupení a následné zastupování jednotlivých klientů se zájmy v rozporu se zájmy XA v jednotlivých řízeních. Těmito útoky stěžovatel porušil ustanovení § 16 odst. 2, věty před středníkem, a § 19 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii, jakož i § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1 etického kodexu. Přestože je u pokračujících trestných činů možné osamostatnění jednotlivých dílčích útoků, stěžovatel svoji argumentaci týkající se nutného rozdělení „kumulace jednotlivých skutků“ opírá pouze o nepřesné stanovení délky zastoupení XA, aniž by konkrétně vysvětlil, proč by se žalovaná měla zabývat jednotlivými dílčími útoky samostatně. K tomu cituje doslovná ustanovení z různých právních předpisů, aniž by z nich vyvodil závěry relevantní pro posouzení nyní projednávané věci.

[29] Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše, nepřesné stanovení délky trvání zastoupení XA v napadeném rozhodnutí není vadou způsobující nezákonnost tohoto rozhodnutí, jelikož kárné provinění stěžovatele nespočívalo v souběžném zastupování klientů s protichůdnými zájmy, nýbrž v zastupování klientů s protichůdnými zájmy v řízeních, které souvisely s věcí, ve které stěžovatel dříve zastupoval XA. Jiný namítaný důvod pro

pokračování

procesní rozdělení jednotlivých dílčích útoků kasační soud neshledal. V této souvislosti rovněž Nejvyšší správní soud připomíná § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého soud vychází z právního a skutkového stavu rozhodného v době rozhodování správního orgánu. Odkazy stěžovatele na právní úpravu, která nebyla účinná v době rozhodování žalované, tedy nejsou pro nyní projednávanou věc relevantní.

[30] Stran námitky prekluze kárného provinění kasační soud uvádí následující. Stěžovatel namítal, že kárná žaloba měla být podána do 17. 2. 2017, tedy do dvou let od ukončení právního zastoupení XA dne 17. 2. 2015. Délka zastupování XA není pro konstatování, že se stěžovatel dopustil kárného provinění, rozhodující. Dle § 33 odst. 2 zákona o advokacii *kárná žaloba musí být podána do jednoho roku ode dne, kdy se kárný žalobce o kárném provinění dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy ke kárnému provinění došlo*. Z trestněprávní teorie vyplývá, že pro posouzení, zda došlo k promlčení trestní odpovědnosti, je rozhodné, kdy bylo ukončeno páčání posledního dílčího útoku. Z obsahu správního spisu vyplývá, že právní zastoupení klientů J. K., L. K., XB a XC bylo ukončeno nejdříve dne 12. 2. 2021 (doplnění vyjádření stěžovatele ze dne 12. 2. 2021, které je součástí příloh ke kárné žalobě, označené pod písmenem F). Do této doby protiprávní jednání stěžovatele nepochybně trvalo. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že žalované byla dne 29. 11. 2020 doručena stížnost vyjadřující podezření na porušení ustanovení zákona o advokacii (stížnost insolvenčního správce ze dne 29. 11. 2020, která je součástí příloh ke kárné žalobě, označená pod písmenem A). Kárná žaloba byla podána dne 31. 5. 2021, tedy v zákonných lhůtách dle § 33 odst. 2 zákona o advokacii.

III.d Zbylé kasační námitky

[31] Stěžovatel dále namítal, že nemohl žalobní námitku týkající se neúčasti JUDr. V. při hlasování odvolacího kárného senátu žalované namítat dříve, jelikož musel být k žalované zdrženlivý a obával se možného zmaření protokolu o hlasování tím, že žalovaná do něj doplní podpis JUDr. V. Při tom odkázal na závěry nálezu ÚS ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 3189/16 (v kasační stížnosti tento nálezn chybně označil sp. zn. Pl. ÚS 12/14, tento se však k citovaným závěrům v kasační stížnosti nevztahuje, pozn. NSS).

[32] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že závěry citovaného nálezu Ústavního soudu se na nyní projednávanou věc neuplatní. Nálezn aproboval připuštění opožděné žalobní námitky týkající se skutečnosti, kterou žalobce nemohl z objektivních důvodů namítnout dříve, která existovala již v době vydání napadeného rozhodnutí a která věcně navázala na uplatněné žalobní body. Argumentace stěžovatele, že námitku nepřítomnosti JUDr. V. nemohl uplatnit dříve z důvodu možného zmaření protokolu jako důkazu doplněním podpisu JUDr. V., je ryze spekulativní a není podložena na reálném skutkovém základu. Kasační soud sice dává stěžovateli za pravdu, že nemohl do protokolu o hlasování nahlédnout dříve než na jednání před městským soudem. Nicméně jak městský soud vysvětlil v bodě 19. napadeného rozsudku, stěžovatel námitku možné nepřítomnosti JUDr. V. při hlasování odvolací kárné komise poprvé přestřel na jednání dne 27. 2. 2025 s odůvodněním, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno a stěžovateli doručeno již v době, kdy JUDr. V. byl po smrti. Nic nenasvědčuje tomu, že by se stěžovatel o smrti JUDr. V. dozvěděl až při jednání městského soudu. Stěžovateli tedy nic nebránilo, aby ve lhůtě pro podání správní žaloby vznesl pochybnosti o účasti JUDr. V. při hlasování odvolacího kárného senátu. Argumentace poukazující na skutečnost, že žalovaná při jednání městského

soudu tvrdila, že podpis JUDr. V. je na protokolu o hlasování uveden, není pro nyní řešenou otázku relevantní. Kasační námitka je nedůvodná.

[33] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou týkající se absence pravidel pro určení členů odvolacího kárného senátu v konkrétní věci, které dle stěžovatele probíhá *ad hoc*. Kasační námitka je velmi obecná a omezuje se na pouhý nesouhlas s posouzením otázky městským soudem v bodech 24. až 28. napadeného rozsudku, kde městský soud dostatečně vysvětlil, že odvolací kárný senát byl složen v souladu s § 2 odst. 1 vyhlášky č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní kárný řád“), ve spojení s § 33 odst. 1 zákona o advokacii, přičemž pravidla rozvrhu práce a zásada zákonného soudce se uplatní výhradně v řízení před soudy. Namítané přiměřené použití pravidel trestního řádu dle § 35e odst. 2 zákona o advokacii není v nyní projednávané věci třeba. Advokátní kárný řád a zákon o advokacii obsahuje vlastní úpravu pravidel pro ustanovení členů kárného senátu, která se aplikuje i na ustanovení členů odvolacího kárného senátu. Kasační námitka je nedůvodná.

[34] Nedůvodné jsou rovněž námitky týkající se podjatosti JUDr. V. jako člena odvolací kárné komise, odlišení zájmů XA od postavení insolvenčního správce, ujištění ze strany žalované o bezvadnosti stěžovatelova jednání a případů, kdy jiní advokáti zastupovali více účastníků se zjevně rozdílnými zájmy. Tyto námitky stěžovatel uplatnil již v řízení před městským soudem a městský soud na ně reagoval v bodech 29. a násl. (stran namítané podjatosti JUDr. V.), v bodě 48. (stran popisu zájmů XA a postavení insolvenčního správce), v bodě 50. (stran ujištění ze strany žalované) a v bodě 54. (stran případů jiných advokátů) napadeného rozsudku. Kasační námitky jsou opět omezeny na pouhý nesouhlas se závěry městského soudu a vesměs opakují to, co stěžovatel namítal v řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel, právní profesionál (v nyní projednávané věci zastoupen dalším právním profesionálem), je povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozsudku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, odst. [12], nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. [140]). Za situace, kdy stěžovatel konkrétně nereaguje na vypořádání svých žalobních námitek městským soudem, není nutné, aby zdejší soud jen opakoval úvahy městského soudu, pokud sám neshledá důvod se od nich odchýlit. Proto Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku (viz rozsudky NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 9 Afs 44/2016-40, odst. [18], a ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 115/2014-36, [14]).

[35] Stěžovatel stran moderační sankce stejně jako v žalobě odkázal na případ advokáta, který zpronevěřil 3,5 milionu Kč a kterému žalovaná uložila jako kárné opatření napomenutí. Dospěl k názoru, že městský soud považuje toto kárné provinění za méně závažné, než je kárné provinění stěžovatele. Dle kasačního soudu z odůvodnění v bodě 55. a násl. napadeného rozsudku takové závěry nevyplývají. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasačním řízení pouze zopakoval svoji žalobní argumentaci a proti posouzení městského soudu blíže nebrojil, v podrobnostech Nejvyšší správní soud opět odkazuje na zmíněnou pasáž napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[36] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu